

Hvordan Fiskum-sangen blev til

I alle de år min far, sokneprest Gudbrand Tandberg Rømcke, var prest pleiet han når han leste med konfirmanter å ta dem efter tur med hjem til middag, 4 a 6 ad gangen fra de forskjellige skolekretser. Han ønsket, at de unge derigjennem skulde bli kjendt og føle sig hjemme i prestegården.

En dag var turen kommet til Brekke krets. Det var unge piker den dagen og blandt dem en som het Kristiane Storekleiv. — Ved middagsbordet pleiet far å fortelle mor litt om den enkelte, hvor hun bodde, så de kunde bli litt kjendt. — Så var han kommet til Kristiane. «Hun bor i en plass som heter Storekleiv oppe i Østerudåsen omtrent midt mellem gårdene Østerud og Tryterud. Det er langt til folk på begge sider og langt til skolen. Der er ikke flere barn.» — «Da må det være stille og ensomt for dig deroppe,» sa min mor. — Men da kom det: «Nei, frua må ikke si det! Der er ikke stilt! Der synger faulanne Gauken galer, og skauen suser, — og dernede ligger den fine, blå Eikern! — Nei, der er ikke stilt!» — Det kom som en høisang fra et ekte naturbarn oppe i skauen. Hun elsket sitt hjem og all naturens skjønhed. Det gjorde inntrykk på oss alle.

For min far blev det en inspirasjon, om han kunde hjelpe de unge i Fiskum til å se hvor vakkert her er, og hvilket privilegium det er å ha sitt hjem i en så skjønn bygd. Han ønsket å fremelske kjærligheten til hjemmet og bygden og derigjennem til fedrelandet.

Far og mor talte sammen om dette, og så skrev han Fiskumsangen i 1894, — «*Hjemme i Fiskum*». Den blev sunget inn med barna i alle skolestuene og har siden vært flittig sunget av unge og gamle Fiskum-folk i 54 år. — Den 17. mai kom gjerne barnetoget med sine flagg ned til prestegården og sang først sin egen Fiskumsang og derefter de andre fedrelandssanger.

Må Fiskumsangen fremdeles følge oss på vor vandring fra hjemmet i Fiskum — til «hjemmet som hisset er rede, når «veien» vi kun følger med», som det står tilslutt i det siste vers.

Sara Rømcke.